
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Thập ác

<blockquote>Kalama tri ân bạn tranngocdieu.nt kinwarahealth dieulienhoa67 ghi chép.</blockquote>

[29/08/2021 - 11:32 - dieulienhoa67]

10 ác nghiệp là : sát sinh, trộm cắp, tà dâm, uống rượu - 4 cái này là thân nghiệp. Nói dối (vọng ngữ), nói đâm thọc (nói chia rẽ, lưỡng thiệt), nói lời độc ác (thô ngữ), nói móc, nói xỏ xiên cho người ta nhưc đầu >> khẩu nghiệp (Xin lưu ý rằng ý nghĩa là quan trọng, từ ngữ có thể xê xích chút đỉnh, thì khi nghe quý Thầy khác giảng dùng từ ngữ khác chút thì cũng 0 ngờ ngàng)02:13

[27/12/2021 - 11:12 - kinwarahealth]

Nói dối có nhiều chỗ gọi là vọng ngữ, nói lời độc ác gọi là nói thô ngữ, còn nói đâm thọc có chỗ họ kêu là lưỡng thiệt. Lưỡng là hai, thiệt là lưỡi, nói hai lưỡi. Nói đâm thọc, nói chia rẽ, nói hai lưỡi thì cũng là một. Nói dối, nói lời độc ác, nói móc, nói xỏ, nói cho nhưc đầu thì cũng kể là nói độc ác. Tức là nói sao cho người ta bị đau đớn. Bởi các vị cũng chú ý rằng, tôi cũng giận nhiều lắm nhưng chỉ trừ những lúc tôi vô ý thôi chứ thật ra bắt đầu từ lúc tôi tu đến giờ tôi chưa bao giờ cố ý giận cho người khác đau. Dĩ nhiên mình cũng còn ham vui, nói đùa nhưng chọc ai, giận ai thì cho người ta nhột chứ đừng làm người ta đau. Giận cũng đừng nên giận cho người ta đau, đừng nói chi dùng lời nặng nề đối với người ta. Bởi nhiều người bắt chước người khác nói đùa, nhưng họ nói ra cái là họ buông. Nếu mình lấy ngón tay mình thọc bên hông người ta là đủ rồi, nhưng không mình lấy cái kéo thọc vô thì hết gọi là giận thành ra thiệt. Hết nhột thành ra đau. Không còn cười được nữa mà qua tới khóc. Nó chuyển hệ rồi.

Cho nên nói cho cùng thì Phật pháp thì rộng, nhưng nói cho gọn mình tu 3 cái thôi. Tu thân, miệng, tư tưởng. Cho dù mình tu thiện, từ thiện, hay làm gì cũng không ra ngoài 3 cái đó. Mình học có tất cả 14 sở hữu bất thiện. Tâm được gọi là tâm thiện hay tâm ác là do cái yếu tố sở hữu. Nó có tất cả 52 sở hữu. Chính 52 sở hữu mang tính chất quyết định thiện hoặc ác hoặc vô kiến. Do 121 âm.

Tâm có chỗ kể có 6 là nhãn thức, nhĩ thức, tỷ thức, thiệt thức, ý thức, thân thức. Có chỗ kể là 1, còn thiện hay ác hoàn toàn do sở hữu tâm đi chung.

(04:32)

[27/12/2021 - 03:37 - kinwarahealth]

Nếu mà bỏ ra thời gian nói về mặt na thức, a lại gia thức là cả một vấn đề lớn. Nó lớn về nội dung, về chiều sâu, chiều rộng và đòi hỏi mình một thời gian rất là nhiều. Đó là chưa nói đến khả năng tiếp thu và ghi nhớ của các vị.

Tại sao lớp mình có phải là bị ám ảnh thường xuyên bởi những bận rộn của đời sống bình thường hay không mà không biết đặt những câu hỏi đó. Bởi vì lớp học không phải là chỉ tôi nói các anh chị nghe. Như đầu năm 1999, sư trụ trì cũng có đề nghị là biến lớp học thành buổi pháp đàm, hội thoại. Các vị đặt câu hỏi. Tôi cũng sẽ đưa ra đề tài hôm nay chúng ta sẽ học, nghiên cứu, trao đổi về đề tài về tâm thức. Thì có bao nhiêu khía cạnh, góc cạnh của tâm mình lôi ra mổ xẻ hết.

Mở xe bằng cách mình đóng góp ý kiến, nêu lên thắc mắc.

Tôi trở lại vấn đề tâm bất thiện có 12, nhưng 12 tâm bất thiện này nó được hình thành do sự có mặt của 14 sở hữu bất thiện. Như vậy chính 14 sở hữu bất thiện nó quyết định sự có mặt của 12 tâm bất thiện. Nếu không có 14 sở hữu bất thiện thì không có 12 tâm bất thiện. Nhưng đó là nói một cách chi tiết. Nếu nói đến khía cạnh phân tích theo từng phương diện, nói đến khía cạnh riêng rẽ thì có lúc phiền não được đức Phật nhắc đến là 3, có lúc được nhắc đến 2 thôi, có lúc được nhắc đến 4. 4 là gì? 4 là tứ lậu: dục lậu, hữu lậu, trí lậu và vô minh lậu. Có lúc Phật nói có 3 là tham, sân, si. Có lúc ngài nói có 2 thôi là vô minh và tham ái. (06:37)

[27/12/2021 - 10:15 - kinwarahealth]

Có lúc ngài nói chỉ có 1 thôi, có lúc ngã mạn, có lúc là vô minh. Có lúc ngài nói chỉ có 1 nhưng là tham ái. Tùy cách nói của đức Phật. Ở trong thập ác, thân bất thiện, ý bất thiện được kể có 3, đó là tham, sân, tà kiến. Thân nghiệp không sát sinh, trộm cắp, tà dâm, uống rượu. Ý nghiệp không nói dối, nói độc ác, chia rẽ và phù phiếm. Tôi nghĩ rằng mình sẽ phải mất rất nhiều thời gian để học kỹ về thập ác nghiệp. Tôi nhắc cho quý vị 1 điểm này mà quý vị 1 là ngạc nhiên, 2 là lấy làm buồn. Đó là xưa nay phật tử họ học ác nghiệp như nói dối, nói đâm thọc, nói độc ác, phiếm ngữ rất là hời hợt. Ví dụ như nói vô ích là sao? là nói những lời không có lợi ích. Chỉ riêng các việc nói lời vô ích thôi có thể đem mở xe 1 tuần lễ mà không hết. 1 tuần 7 ngày, mỗi ngày bàn với nhau 2 tiếng đồng hồ. Giới nói dối nói 1 tuần lễ không nói hết. Nói không hết là theo cách hiểu của tôi, còn các vị dữ dội hơn tôi thì tôi không dám nói. Vì nó đủ các thứ chuyện liên quan đến giới đó.

Rồi quả báo của giới nói dối, mình nói dối nhiều bị cái gì, tại sao mình phải nói lời chân thật. Cái lợi ích của nói chân thật, cái giới chân thật có ý nghĩa, vai trò gì trong công cuộc giải thoát. Không nên hiểu một cách đơn giản, mình giữ giới nói dối vì trong kinh đức Phật kêu như vậy thì mình làm theo như vậy. Hay có người khá hơn là vì sợ nghiệp báo. Không muốn ai gạt tôi nên tôi ráng giữ giới không gạt ai. Nếu hiểu sâu hơn chút nữa cái đạo quả giát thoát của mình là trí tuệ thấu triệt tứ diệu đế. Người thấy được giác ngộ là người thấy được sự thật. Mà anh muốn là người thấy được sự thật thì anh phải biết tôn trọng sự thật. Tôn trọng sự thật gồm có 3: tôn trọng sự thật trên hành động của thân, tôn trọng sự thật trên ngôn ngữ của khẩu nghiệp, tôn trọng sự thật ngay cả tâm ý của mình. Phải tha thiết, da diết với sự thật, tôn trọng, yêu thương sự chân thành. Thì người đó mới thấy được sự thật.

Chỉ riêng giới nói dối thôi tại sao phải nói đến một tuần lễ? Tại sao nó ảnh hưởng đến chuyện tu hành? Có câu tục ngữ: ăn cắp quen tay, ngủ ngày quen mắt. Ăn cắp được cái trứng gà sẽ ăn cắp được con bò. Hay lần thứ nhất nói dối cho vui miệng. Mấy lần sau trở thành thói quen. Sau được lợi cho mình thì mình nói dối. Hồi đầu nói dối một cách vô tư, nói cho vui. Từ từ mình dày công tu luyện khả năng nói dối của mình, đến mức độ chỉ cần nói dỏm một chút có lợi cho mình là mình nói. Nhưng đến mức độ cao siêu hơn nữa, không cần có lợi, chỉ cần hại được người ta là mình nói dối. Nói dối vì lợi thì còn có chỗ tha thứ. Ví dụ nhiều khi nghèo quá người ta đành phải nói dỏm. Nhưng đến mức độ nói dối tinh vi nữa đó là không cần lợi ích gì cả, chỉ cần hại được người kia là mình nói dối rồi. Nói dối là một tội ác. Không, nói dối là một tật xấu, đôi khi là một tội ác. Nhưng móc ruột ra mà nói hết không phải lúc nào cũng tốt. Đức Phật nói trước khi làm, nói, suy nghĩ điều gì các con phải xem chuyện đó có lợi cho mình cho người hay không?

Nếu cái chuyện đó mình nói thật thì mình hoàn tất được việc chân thật rồi đó. Nhưng nếu nó đem lại tai hại cho người khác thì có nên nói hay không?

Ví dụ: Có người bỏ cây đinh dưới xe của cô đó, cô ra thấy thì chửi mắng tan nát, đào mò xới mả người ta ra chửi. Hai người đó như hai quả bom nổ chậm, đụng nhau là có chuyện. Cô đó sẵn quần sẵn áo chạy vô hỏi, sư thấy đứa nào rải đinh vô trúng xe của con không. Nếu lúc đó chạy theo chân thật thì không thấy lợi ích của lời chân thật đâu mà tai hại thì tràn trề. Lúc đó nên làm thế nào? Không nói ra không có nghĩa là nói dối. Người ta nói tiết kiệm chưa hẳn là hà tiện mà hào sảng không có nghĩa là phung phí. Từ đó suy ra im lặng không phải là nói dối. Lúc đó mình sẽ dẫn dắt người ta đi theo con đường khác mà mình cảm thấy là cần thiết hơn là nói lời chân thật. Ví dụ: ngoài đó tôi thấy đinh, kèm nhiều thẻ nào cũng bẻ bánh xe, nay bẻ thiệt. Xong để cho cô đó hạ nhiệt cái đã.

Nếu nói dối mà lợi người, lợi mình thì sao. Tôi chưa từng thấy kinh nhắc đến nói dối mà lợi người, lợi mình.

Các vị ở đây có thể ám ức là tại sao Phật pháp khắc khe làm chi? để lợi ích lớn có thể bỏ qua lợi ích nhỏ, để tránh tai hại lớn có thể bỏ qua tại hại nhỏ. Tùy theo cách hiểu mỗi người nhưng tôi xin xác định ở đây tôi chưa thấy đức Phật nói uôm uôm, xa xa gần gần rằng ngài cho phép nói dối để cứu người.

Làm sao thì làm, tôi cầu cho nhân gian này mọi người sống với nhau càng thật thà càng tốt. Để làm gì? Để lúc nguy kịch nhất một lời chân thật cũng làm tôi ấm lòng. Còn nói nói dối để giúp người thật ra nó rất là mong manh. Nó chỉ giúp được một số người nào đó thôi.

Ví dụ như mẹ tôi, chưa có một người nào mà vị trí ở trong lòng tôi hơn mẹ tôi. Tôi có thể tin người nhưng chứ tôi không thể tin mẹ tôi ở một số trường hợp. Như để hỏi Do you love me, cái người tôi tin nhất đó là mẹ tôi nhưng ngoài câu hỏi đó ra vấn đề khác tôi không tin, không tin lắm nếu không điều tra. Lý do vì nhiều lần mẹ tôi vì muốn mang lại niềm vui và muốn tránh cho tụi tôi lo lắng nên bà có thể nói dối để cho vui lòng đứa này. Như thôi nín đi, nín đi, để mẹ đánh nó, trời ơi sao nó dám ăn hiếp út cưng của mẹ. Nhưng thực tế mẹ có đánh đâu.

Như câu chuyện Mạnh tử, mẹ Mạnh tử đi chợ, ông đòi đi theo, nhưng mẹ ông nói thôi ở nhà mẹ về mua đồ cho ăn. Mạnh tử nói lâu quá chưa ăn thịt heo, mẹ mua thịt heo về cho con ăn. Cuối cùng mẹ cũng mua, nhưng bà mẹ trả cái giá đắt để tìm cách mua thịt heo cho Mạnh tử ăn. Hàng xóm hỏi bà vì nó là còn con nít cần gì giữ lời hứa. Nhưng bà mẹ nói rằng bây giờ nó là con nít nhưng biết đâu sau này nó là một nam trượng phu đầu đội trời, chân đạp đất trong thiên hạ. Nếu trong đầu nó chuyện thật và dối như nhau thì nó không đủ tư cách làm hào hán. Và các người giới thiệu chân thiện mỹ trong cuộc đời này vào đầu con tôi chính là tôi. Vì khi nó đang trong vòng tay của tôi thì nó là trang giấy trắng, tôi nhuộm nó ra màu gì thì nó ra màu đó. Nếu bây giờ tôi nhuộm nó màu đen, thì sau này ra đời đừng hòng nó nhuộm lại được màu khác.

Khuôn thước lời dạy của đức Phật là không được nói dối. Trong cuộc sống hàng ngày có thể có trường hợp người ta phải nói dối. Tuy nhiên cố gắng không nói dối bằng cách tránh nói đi sự thật đau lòng, phủ phàng.

Ví dụ tôi kể câu chuyện ngoài đời, có cô gái mặt mụn nhiều. Cô hỏi người yêu, hình như em mụn nhiều lắm phải không? Tại em nói anh mới để ý hoặc có thể nói mụn có sao đâu?

(28:42)

Ví dụ về người đao phủ, người chém đầu xử tử phạm nhân. Nghề là đao phủ nhưng bản thân là một phật tử. Cái chuyện đó bên Thái Lan, Miến Điện bình thường. Người đi đánh cá nhưng đến ngày bắt quan trai giới, vô chùa xin giới. Xin xong về nhà giữ được tam quy thôi. Có nhiều tàu hải tặc cũng thờ Phật nữa. Nhưng thờ tam quy không theo ngũ giới. Vì anh ta coi là cái nghề nghiệp chứ không phải để giết ai đâu. Anh ta được giáo dục đơn giản đó là những người đáng chết. Lúc gần chết anh ta mới sợ, kêu vợ con người nhà mời ngài xá lợi phật tới nói rằng con ra đi mà con sợ hãi, đường tối tăm mịt mù. Ngài hỏi con sợ chuyện sát sanh chém người đó hả. Ông đáp dạ phải. Ngài hỏi tự người tìm người ta người chém hay là sao? Ông đáp thì vua kêu con, lệnh vua mà. Vua xử ai thì chém người đó. Ngài xá lợi phật lại hỏi, nếu vua ra lệnh thì sao người lại lo? Bằng sự an ủi đó, ngài nói pháp cho ông nghe, rồi ông tiếp nhận Phật pháp và đi về trời.

Nếu nói tu phải chân thật, mình không té nhị, ai có chuyện gì cũng đem ra, lời ra nói thì đó không còn giới chân thật nữa mà thành ra nhiều chuyện. Giữ giới cần phải có trí huệ. Chứ đừng nói tôi giữ giới chân thật, ông sư dạy nên không dấu cái gì hết. (32:05)

[28/12/2021 - 03:31 - kinwarahealth]

Về giới nói đâm thọc, giới phiếm luận là quý vị hay gặp. Giây phút nào còn là phạm nhân, giây phút nào chưa là A la hán thì chúng ta cũng phải có những thứ phiền não cần bỏ đi, có những thiện pháp cần được vun bồi. Chỉ trừ các vị a la hán, việc nên làm đã làm, gánh nặng đã đặt xuống và phạm hạnh đã hoàn mãn. Các vị không còn gì để nhớ, để thương nữa. Còn dưới bậc a la hán thì toàn bộ đều là những vị có những tật xấu cần phải bỏ đi, có những điều tốt cần phải vun xới. Thế nào là xấu? phạm phu thì cái xấu có 3, xấu thân, xấu khẩu, xấu ở ý. Nhưng thánh nhân hữu học tu đã hoàn, tu đã hàm, a na hàm càng lên cao thì cái xấu thô giảm dần. Như tu đã hoàn thì cái xấu về thân gần

như mắt sạch như sát sanh, tà dâm, trộm cắp, uống rượu. Các vị tà bị móc tai, móc rũi, xẻo ruột, xẻo gan nhưng không nói dối. Ép uống cách mấy cũng không nói dối, chứ đừng nói các vị đi làm chuyện nặng hơn. Họ không thể nói dối được.

Chưa là A la hán thì chúng ta có rất nhiều cái xấu cần phải bỏ đi và các tốt cần được thực hiện. Mà đức Phật nói từng cái sinh hoạt lớn nhỏ trong ngày, thức ăn, trú xứ, bè bạn, sinh hoạt gồm có ngôn ngữ, tư tưởng, hành động có tác động rất lớn đối với công cuộc tu hành của chúng ta.

Ví dụ: như nghề bán chợ phiên hay chợ chồm hổm, bán khoai bán cá, nghề nghiệp ảnh hưởng đến mình nhiều. Còn các ông bà được sĩ, có phòng mạch riêng, tâm hồn thư thái. Vì vậy dân gian có danh từ dân chợ. Bạn bè mình chơi ảnh hưởng mình đã đành, gần mực thì đen, gần đèn thì nóng. Còn thêm chỗ ở, nếu trời ọi đất hơi như mạnh tử gần nghĩa trang, lúc nhỏ có con mèo chết bỏ vào cái hộp, xỏ cây vô rồi rủ mấy đứa con nít vừa khiêng đi vừa khóc. Rồi lấy lá quán kèn kêu tồ te. Rồi khóc thương, đưa đám. Khi đưa ông vào trường học, thì ông nghe nhân chi sơ tánh bản thiện, ông khoái quá.

Trong kinh có câu tùy thời nghe pháp, tùy thời đàm luận pháp. Tùy thời là sao? Là đúng lúc. Mà đúng lúc là sao? Đúng lúc có nghĩa là khi hoài nghi khởi đi, ta lập tức đi nghe pháp, đi giải quyết hoài nghi đó. Khi tâm đang hành thiền mà bị bán loạn, thì đi giải quyết ngay lập tức phóng dật đó. Tâm bỗng dưng đổ đốn như tương tự. Nên tùy vào hoàn cảnh, tâm tư tình cảm của mình mà đem tâm sự, học hỏi ở thầy ở bạn. Cho nên ngôn ngữ của mình rất là quan trọng.

Thường gặp nhau, trao đổi Phật pháp thì sao? vị tỳ kheo mền pháp, an trú pháp, tâm tư, hằng niệm pháp sẽ không rời chánh pháp. (40:41)

[28/05/2022 - 10:51 - tranngocdieu.nt]

Ở đây rất thú vị khi ở chùa Hòa Thượng tuy lớn nhưng Hòa thượng rất thích Phật pháp. Nói chuyện với Hòa thượng cũng là một người khoa bảng trong Phật học. Sư trụ trì sư lo chuyện này chuyện kia nhưng mà sư rất nghiện Phật lý. Nên khi thỉnh thoảng giác khuya mà sư đi ra ngoài sư gặp tôi. Lâu lâu sư hỏi tôi nhiều cái tôi giật mình. Cái chỗ đó tôi cũng không có suy nghĩ tới nữa, mà rất nhiều như nãy trước khi quý vị đến học sư trụ trì vẫn đem 1 số chuyện sư trụ trì nói chuyện với tôi. Mà nếu sống chung trong chư tăng xin lỗi đầu đời tu có ra sao mà nếu trong chùa có những cuộc trao đổi thường xuyên như vậy thì sao? Thì trong Kinh Đức Phật có nói thế này: Lần đó trong một khu rừng gọi là rừng Vosira. Ngài Xá Lợi Phất, ngài Mục Kiền Liên, ngài A Nan, ngài Upali, ngài Ca Diếp, ngài Mahakapina rất là nhiều vị thượng thủ Thanh Văn ở trong rừng. Thì Ngài Xá Lợi Phất mới hỏi đêm nay trong rừng toàn cao thủ võ lâm không tôi xin hỏi từng vị, theo các vị trong khu rừng Vosira đêm nay trăng sáng như thế này thì ai làm chói sáng khu rừng.

[29/05/2022 - 12:26 - tranngocdieu.nt]

Thì Ngài Ca Diếp ngài nói sư nào thiếu dục, viễn ly, trí túc, không tham đắm trong thức ăn, trong y áo, trong nhà cửa thì đối với tôi ông đó làm cho khu rừng Vosira chói sáng. Nói chung vị nào đệ nhất về cái gì thì tán thán cái hạnh đó. Ngài A Nan ngài nói rằng ai mà tinh thông Phật pháp thì làm cho khu rừng chói sáng. Ngài Mục Kiền Liên nói theo tôi nghĩ giả sử có 2 vị tỳ kheo bàn luận về A tỳ đàm, bàn suốt đêm mà không có bị gián đoạn thì 2 vị đó sẽ làm cho khu rừng Vosira được chói sáng. Cho nên tôi nghĩ nếu trong 1 gia đình nào đó, trong 1 trú xứ nào đó trong 1 ngôi chùa nào đó mà có những người thường xuyên trao đổi về Phật pháp thì sẽ làm cho cái chỗ đó được chói sáng. Vì sao? vì họ muốn nói thì họ phải suy nghĩ về cái chuyện đó thôi. Họ không như mình nói các ông đó giả dối thôi chứ trong bụng ông nghĩ đến gái, đến tiền, đến danh đến lợi, chứ mắc gì mấy ông, miệng thì nói như vậy thôi chứ trong bụng nghĩ cái khác. Nhưng tôi xin thưa với các vị, không nghĩ đến cái đó thì không có cái để nói. Mặc dù không phải nói như vậy là tôi khuyên các vị hãy tin tưởng chư tăng chùa Pháp Luân. Quý vị ăn rồi nói Phật pháp không à hồng có cái gì thiền rỗng nhưng mà tôi muốn nói đến một chuyện đó là cái ngôn ngữ. Bên Tàu họ nói là: "Trong ung trung, xuất hình ung ngoại. Cái tâm là ở trong bụng mình nhưng mà ngôn ngữ nó là cái ở bên ngoài. Ngôn ngữ chính là bóng dáng của tư tưởng. Cho nên thì dầu sao thì dầu tôi phải nhìn nhận rằng nếu mình nhắm mắt mình không hành thiền được thì mình dành thì giờ suy tư về Phật pháp, mình trao đổi với nhau về Phật pháp điều đó rất tốt. Đó lý do tại sao mà cái giới trong thập ác đó là phiến luận nó chiếm vị trí rất quan trọng là như vậy. Vì sao? Vì dầu óc có tâm bậy ngôn ngữ mới tâm bậy. Dầu

óc ruồi bu thì ngôn ngữ mới tào lao. Mấy cô này ai cũng có con cái ăn học mấy cô để ý. Con cái của mình ban ngày nó ở ngoài trường, tối nó về nó ôm computer, thời gian đâu nó tào lao. Còn nhớ thanh niên Việt Nam mình. Tại sao thanh niên Việt Nam ruồi bu? Tại vì thanh niên Việt Nam có quá nhiều thời giờ. Thanh niên Việt Nam không có bạn để mà chơi, không có cái để mà học và thanh niên Việt Nam chỉ có thời giờ để làm tầm bậy. Từ đó suy ra thanh niên Việt Nam đi tới đâu ruồi nó bu tới đó. Nói đến đâu đến đâu như vậy các vị mới thấy cái giới phiếm luận rất là quan trọng. Rồi cái giới gây chia rẽ, ngôn ngữ chia rẽ. Anh phải đối với người khác bằng tấm tình như thế nào đó anh mới không cam tâm, anh mới không đành lòng nghĩ đến chuyện xé người ta ra. Trên đời này không có sự kết hợp nào đẹp cho bằng tình bạn, không có sự kết hợp nào đẹp cho bằng, nói chung là chuyện tình cảm. Tình cảm cha mẹ với con cái, tình cảm giữa bạn bè với nhau, giữa con người với con người. Tôi nhắc lại trên đời này không có sự kết hợp nào đẹp bằng tình cảm giữa người với người. Dầu đó là tình cảm thầy trò, cha mẹ con cái, bè bạn với nhau. Ấy vậy mà có một người cam tâm nói như thế nào đó mà xé cái sự kết hợp tuyệt với đó. Hồi chứ con người có trái tim bằng sắt, đồng, chì, nhôm, thau, thiết ác quá đi chứ. Khi nào quý vị là nạn nhân của một lời chia rẽ chưa. Mình chưa hay là mình quên. Những khi mình bị người khác chia rẽ mình đau quá sau đó mình quên. Trong chính trị trong một chừng mực nào đó mình có thể nhìn nhận đó là cảnh giới của con người ưa chia rẽ. Chính trị luôn luôn là tàn nhẫn mà cái tàn nhẫn của chính trị nó đi đôi với cái giáo hoạt Nga, Trung Quốc, Mỹ, Trung Đông, các khối lớn trên thế giới hông có ai chân thật với ai hết. Ổn ổn như Cuba, Việt Nam dóc không, xạo. Nên trên Tivi báo chí nó ôm hôn nhau lấy gò má chạm bên này cái, chạm bên kia cái rồi bắt tay, bắt chân lung tung. Người ta vừa về chưa xuống tới phi trường bên kia thì bên đây bỏ nhau, hết hợp đồng này, cắt hợp đồng kia. Nó thọc cho nước này rút những hợp đồng đầu tư bên kia ra khỏi. Chính trị là như vậy. Cho nên trên đời này không có sự kết hợp nào tuyệt với cho bằng tình cảm giữa con người với người. Và như vậy thì không có một cái sự phân kỳ nào đoạn trường và phủ phàng cho bằng cái sự chia rẽ được thực hiện bằng chính sự cố ý của một ai đó. Cho nên đừng có nghĩ rằng mình nói cho họ giận nhau một chút xíu như vậy thì lời nói thì ngắn ngủi nhưng hậu quả thì vô hạn. Và tôi phải nói cái này: Một câu nói khi ta chưa nói ra thì ta làm chủ nó. Nhưng khi đã nói ra rồi thì nó làm chủ ta. Khi mình sắp nói mình không chịu suy nghĩ, nói xong rồi mình hối hận. Trừ mình nói vậy không biết cái cô đó cổ có lên chửi sư Giác Nguyên không? Chửi quá đi chứ. Trừ khi chỉ chặn đường đung người đó chết ngoài đường thôi chứ bà còn sống bà vô bà chửi tui. Chọc cho bà điên lên mà. Nói hô ông sư Giác Nguyên nói mặt cô đánh son phấn lên giống như xác chết thấy bà thôi khỏi ma-ki-de gì hết đó. Người ta là đàn bà con gái mà nói câu đó làm sao mà hông chém tôi ra được. Bà bám tui má tui nhìn hông ra luôn á. Bởi vậy khi mình chưa nói ra mình làm chủ nó, khi mình nói ra nó làm chủ mình. Sở dĩ này giờ tôi nó linh tinh như vậy nó không phải là phiếm luận mà tôi muốn xác định một chuyện đó là không có một cái điều ác nào là nhỏ hết. Không có một cái điều ác nào mà dưới cái định nghĩa của Đức Phật và trong thực tế của thế gian là nhỏ cả. Ban đầu nói dối vì vui miệng. Sau đó dẫn đến nói dối vì ham lợi và cuối cùng sẽ dẫn đến nói dối để hại người. Phiếm luận cũng vậy. Hôm đầu nói vui miệng bàn về thời sự quốc tế, bàn về chuyện làng chuyện nước, bàn về chuyện xóm làng. Lâu dần rồi chuyện phiếm luận đó hậu quả chẳng kém gì sát sanh, trộm cướp. Vì sao? Vì để có được cái đề tài ruồi bu đó thì các anh phải có đầu óc kiến đậu, ruồi bu kiến nó mới đậu. Và lời nói độc ác cũng vậy. Rồi giới sát sanh tôi phải nói rằng những cái đó thì nó quá nặng rồi. Còn những cái mình thấy nó rất là nhẹ nhàng hoặc như như mình nghĩ rằng tham, sân, si trong bụng mình nó kín đáo miễn sao mình không phạm mấy cái kia thôi. Thật ra không có cái nào trong thập ác mà nhỏ hết. Vấn đề không phải là nó ít. Phật nói thu thúc lục căn không có nghĩa là móc con mắt, thọc lỗ tai cho nó điếc, cắt lưỡi, chọc cho nó thủng cái lỗ mũi, không phải. Mà thu thúc lục căn ở đây có nghĩa là sử dụng nó một cách tinh thức.

[29/05/2022 - 10:48 - tranngocdieu.nt]

Một cách điệu thức. Nếu xưa nay mình nói nhiều do mình vui tính thì Ok chuyện đó không sao hết vì đó là bản tính thôi nhưng mà quan trọng là nói nhiều đó nó không đem lại cái nguy hại cho ai. Chứ còn mình đưa ra cái chuyện tôi tu từ nay tôi sẽ nói ít nó sẽ đưa đến 2 điều bất lợi. cái thứ nhất nó là 1 chuyện rất là khó làm. Và cái chuyện nói nhiều nói ít không phải là cái tội mà cái tội hay là

không tội nó nằm ở nội dung của lời nói, bản thân nó không có tội. Rồi cái chuyện thứ 2 mình nói ra như vậy nếu mình quyết định mình tu mình ít nói xưa nay mình trót là một người nói nhiều thì người ta tưởng mình bệnh. Nó làm hoang mang xã hội và gây rối loạn quần chúng đó còn thêm tội nữa. Tôi nhớ ở bên nhà tôi có quen mấy cô trẻ lắm, mấy cô mới 17 - 18 đi tu hết, cắt tóc, có người còn xem có chồng mà bỏ hết đi tu. Cái cô Út cũng vui tính lắm, nhưng mà không biết ai tuyên truyền cho cô nói mình tu mình phải ít lời ăn nói giữ kè. Nhà của cô chị cô thì trên đường đi vô cái am chỗ cô ở. Bữa nay đi tu rồi, cạo đầu mặc đồ trắng, cười nhẹ cái rồi đi. Bà chị bà không nói, mà thêm cái cô này bầm sinh cái cô này tặng người của cô ôm thêm mặt tái tái nữa, bây giờ thêm ít cười nữa. Bà chị bà lo chiều bà gặp mấy người anh bà nói cái cô Thúy đó có ai rảnh chờ đi khám bệnh thấy cô kỳ lắm nha. Người làm như khờ đi, thấy làm như tái tái mà ít nói quá chắc bệnh rồi. Thì mấy ông ảnh ông nóng ruột vì anh em ruột mà. Tôi ra ngoài đó kêu cô Thúy à cô nói đi cô đừng có ngại. Xuất gia thì xuất gia mà thứ nhất là cái tánh mạng mình bệnh hoạn thứ 2 nữa là máu mủ với nhau có gì đâu. Tụi tui đâu phải người dung nước lã đâu cô sợ, cô bệnh hoạn gì cô nói. Cái cô ra cô nói đâu có bệnh gì đâu, hồng có. Hồng có mà sao cô kỳ vậy ăn ít, nói ít mà đi cũng chậm nữa làm tui lo nè. Đâu có tại tui nghiêm đó thôi. Trời ơi cô nghiêm, may mà cô tui nghiêm đó thôi chứ đâu có bệnh gì đâu. Mà lúc cô nói cô nghiêm muốn bỏ cho rồi chứ ở đó mà nói, thấy ghét lắm. Mình tu là mình điều chỉnh nội dung nó thôi chứ hình thức thì cứ để nó bình thường nhiều khi nó là cái hay để mình giúp người. Chứ giờ như tướng tui lơ tui ít nói ông trụ trì ông lo à, ông tưởng tôi mắc dịch mắc gió gì đây.

Thường được phân tích làm 10 như ta đã thấy ở trên. Đó là cách giải thích theo kinh tạng. Nếu phân tích theo A tỷ đàm thì thập ác còn được giải thích cách khác chi tiết hơn.

1. Chi pháp: Tâm pháp tạo nên thân ác hành và khẩu ác hành là sở hữu tư tác động thân liễu tri và khẩu liễu tri. Ý ác hành là các sở hữu đi cùng (nó do cái phiền não nào tác động tham, sân, tật, hận, hối, si, tà kiến, ngã mạn) đã nói là nghiệp thì bất cứ nghiệp thiện nghiệp ác, nghiệp lớn, nghiệp nhỏ lúc nào cũng phải có sở hữu tư. Ai hỏi rằng thế nào là thân ác nghiệp và khẩu ác nghiệp. Mấy cô nói rằng đó là sở hữu tư cùng các sở hữu đi cùng với nó tác động vô thân liễu tri tạo nên thân ác nghiệp, tác động khẩu liễu tri tạo nên khẩu ác nghiệp. Nếu ai hỏi nữa thân liễu tri là gì? Mấy cô nói sao? Chính là những vận động những biểu cử của thân mang một ý nghĩa bày tỏ là diễn đạt. Còn khẩu liễu tri là ngôn ngữ, lời nói của mình.

2. Phân nhóm: Các thân ác nghiệp, khẩu ác nghiệp và tà kiến được gọi là nghiệp đạo nhưng không là căn phiền não (phiền não gốc). Tham dục và sân độc vừa là nghiệp đạo mà cũng là phiền não gốc. Nghiệp đạo là kamapatha con đường dẫn đến quả nghiệp lực. Cái điểm rất là đặc biệt đó là trong Pali có chữ patha hoặc chữ pada là con đường. Trong tiếng Anh có chữ path. Mà trong Pali có chữ patha cũng là con đường. Bên chữ Anh và chữ Pali giống nhau chỉ có 1 chỗ là bên chữ Pali có thêm chữ "A" đằng sai nữa. Còn bên tiếng Anh không có.

[31/05/2022 - 12:40 - tranngocdieu.nt]

Hoặc là như cái chữ, như có 1 hiệu bia bữa tình cờ tôi đi ngoài đường tôi gặp sao thấy nó trùng hợp đó là hiệu bia budhlife mà bên Pali gọi là chữ budh còn gọi là phiền não gốc là sao? Phiền não gốc là căn bản cho các phiền não khác. Phiền não gốc gồm cói tham, sân và si. Và nói một ách khác nữa là phiền não gốc là phiền não trong 14 sở hữu bất thiện ta thấy nó nó đứng ở đầu tham, tà kiến, ngã mạn, sân, tật, hận, hối, si, hoài nghi, phóng dật. Sở dĩ ở đây không kể là do hoài nghi, phóng dật nó không nằm trong thập ác mà nó được tính chung là si. Mà si là coi như có mặt ở khắp cho nên ở đây không nhắc tới nữa.

3. Đối tượng: Sát sinh, tà dâm và tà kiến được hình thành do chúng sanh lấy pháp hữu vi làm đối tượng (có vị nói rằng người tà dâm lấy chúng sanh chế định làm đối tượng). Tức là có tất cả nhiều chế định. Chế định tức là cái conception. Tức là bản chất các pháp này nó chỉ chừng đó thôi nhưng mà tại sao mình luân hồi là bởi vì mình sống mình không có nhìn các pháp như là nó. Nó sao mình thấy như vậy mà mình thông qua các cái conception. Thí dụ tự nhiên cái là mình căn cứ vào cái này kêu hình chữ nhật, cái này hình nó tròn, mà cái này là hình lăng trụ, hình ống, hình vành khăn, rồi hình bình hành, hình thang, hình lục giác, hình vuông, bát giác, đa giác, lung tung giác, rồi hình trái tim, rồi nam, nữ. Khi mình đứng đây bên tay phải của tôi khi tôi nhìn về phía mặt trời mọc thì mặt

trời mọc là hướng đông, sau lưng tôi là hướng tây, tay phải hướng nam, tay trái hướng bắc. Ở đầu tôi đi lên là hướng trên, dưới chân tôi là phía dưới. Rồi nếu mà kể lên xôn xôn giữa các hướng chánh còn có hướng phụ đông bắc, tây nam, tùm lum tà la, rồi xéo xéo, chéch chéch, nghiên nghiên rồi từ đó mới để ra 365 độ. Nó chéch khoảng bao nhiêu độ 46, 48 độ gì lung tung. Toàn bộ những cái đó trong giáo lý A tỳ đàm Đức Phật gọi đó là conception of direction. Phương hướng chế định đó chỉ là những khái niệm thôi. Rồi chúng sanh buổi đầu ở trong kinh nói vòng luân hồi của mình là vô thủy vô chung. Một ngày nào đó tôi sẽ nói về 2 chữ Luân hồi trong một thời pháp. Chỉ 2 chữ luân hồi thôi tôi chỉ nói gọn là con người hết chết rồi sống, hết sống đến chết, hết dọa tới siêu, hết siêu đến dọa. Hết lạc đến khổ, hết khổ tới lạc. Trái đất này có lúc hoại hết hoại nó thành. Cứ mỗi lần bắt đầu hoại của một trái đất thì chúng sanh ở trái đất này đi chỗ khác ở. Khi trái đất này thành thì trở ngược xuống. Thì cứ mỗi lần họ xuống như vậy thì lớp người đầu tiên họ không có khái niệm về nam nữ giống như Adam với Eva trong vườn Địa Đàng.

[01/06/2022 - 01:08 - tranngocdieu.nt]

Mà lúc mà nó ở trên kia xuống tự động nó có hào quang. Nó đi nó cũng không cần đi, nó muốn là nó bay tới nơi. Mà khi nó có một cái chuyện là nó thích nam thích nữ với nhau thì nó bay không nổi, nó nằm chì ròi. Đi lạch bạch lạch bạch, hào quang tắt đi tối thui. Lúc đó trong kinh nói là do duyên nghiệp của chúng sinh, cái duyên nghiệp, cái sự chiêu cảm của chúng sinh mặt trăng mặt trời xuất hiện. Căn cứ mặt trăng mặt trời mới để ra khái niệm về thời gian Xuân, hạ, Thu, Đông ngày đêm sáng tối. Rồi conception về cái này, về cái kia, rồi phương hướng, về chúng sinh, về giới tính, về nam nữ rồi về conception of seasons. Thí dụ như cũng con người mà ai ăn mặc sang trọng thời đó đội lên làm vua, cao tọc lóc thì cho hiệu là thầy chùa. Chữ T mà hơi xệ xệ là linh mục, ôm nhách ôm nheo, dễ thương hay gì coi như là. Nói chung tất cả những thứ trên là conception và Đức Phật sắp xếp lại Ngài gói gọn cả thế giới này nó có tất cả là 13 cái conception Thí dụ như những bản đường mình đi đường Forwa, đường Orent, đường Life, đường snatee v.v... và v.v.. Đó là những seatknow stop sign, uniturn tất cả những thứ đó đều là conception. Sao pop, X này nó cũng là conception. Nam nữ, đẹp xấu, già trẻ, cao thấp, đen trắng, mập ốm conception. Mà mình từ trần trong cái vụ conception đó. Còn các bậc thánh các Ngài không có chết trong các conception đó, Ngài thấy nó là nó thôi. Ăn tại sao mình thấy ngon là bởi vì cơ thể mình nó đang vào cái thời điểm đó, trước đó không bao lâu không có đường, không có protien, không có lipid, không có này không, canxium, không có cái kia, không có lung tung hết. Chính vì không có nên nó mới tạo ra cái cần thiết. Nó mới báo lên trên não, não mới cho mình biết rằng là cơ thể này đang thiếu nước, thiếu đường Ok mà phải nạp vào. Khi mình nạp vào khi mà cơ thể nó đang thiếu thì cái thiếu cơ thể nó tác động qua bên cái tâm lý của mình đó. Cái thiếu của sinh lý tác động qua tâm lý là muốn. Và khi cái muốn được đáp ứng ta bèn gọi nó là hạnh phúc. Vậy thôi, kể cả những bữa xúc về tình dục cũng vậy. Nhưng mà nó không có đẹp khi mà mình đang hứng chí anh hùng tất đèn, kéo rèm nhà ngói cũng như nhà lá xong trần rồi chán phèo vì sao? Vì trước đó lúc mình đang khao khát nhân vật kia trong mắt mình là conception. Quý vị nghe kịp không ạ. Nhưng mà chư thánh không có, nó sao Ngài thấy như vậy thôi. Các Ngài thấy rõ các Ngài sống trong một trạng thái hoàn toàn tỉnh thức. Nhịn đói 3 ngày cơ thể nó đang đói, biết nó đang đói, thức ăn đưa tới biết rằng ta có trách nhiệm ta đưa nó vào đây chỉ vậy thôi. Và giả sử như đã nhịn đói 3 ngày rồi mà có ai đó đưa tới thức ăn thật là ngon, thật là vừa miệng thỉnh linh họ đưa tới đây rồi họ lấy đi, các Ngài cũng nghĩ rằng mình tạm thời chưa có điều kiện để ăn, xong. Còn như mình nhịn đói 3 ngày có người đem thức ăn tới rất là ngon thỉnh linh họ lấy đi trở lại không cho mình ăn nữa đổ xuống cho chó ăn thì giết nó luôn, phải giết nó, phải giết nó chết. Đó là sự khác biệt giữa thánh với mình. Các Ngài thấy nó là nó, còn mình thấy nó xuyên qua một lăng kính, một conception. Một lăng kính nào khi ta thấy mọi vật màu đen thì có nghĩa là ta đang đau khổ và ta đang nhìn đời bằng ánh mắt bi quan. Ta thấy đời màu hồng vì lúc đó ta đang yêu đời, ta đang khoái chí, ta đang vui vẻ, ta đang thích thú, ta đang thỏa mãn, ta đang hạnh phúc đại khái là như vậy. Cho nên hành thiền là sao, hành thiền có nghĩa là sự đình chỉ, mình camdown xuống mình camdown nội tâm mình xuống để mình cảm nhận được từng bức xúc đời đời, yêu cầu của tâm và sinh lý, đó là thiền đó. Chứ đâu phải thiền là phải nín thở, phải bí hơi, phải nhắm con mắt lại thì nó bí nó xì nó rò chỗ kia, không phải. Thiền cái đó là thiền tà đạo. Thiền

của Như lai thiên, của chánh pháp thiên chính là sự nhìn ngắm bản thân mình thôi để từ đây về sau mình hạn chế không có nhìn đời thông qua những conception chỉ vậy đó. Cho nên ở đây mới nói rằng tại sao mình tạo ác nghiệp bởi vì lúc đó có lúc mình lấy cái này làm đối tượng có lúc mình lấy cái kia làm đối tượng. Lẽ ra mình chỉ cần nhìn thẳng nó thì không có sao hết. Mà tại vì sao mình sát sanh là bởi vì mình thấy rằng thí dụ như mình có cái thú giải trí bằng câu cá. Một chiều biển xanh ngắt, có cái che đưa ra đẹp thiệt đẹp, nắng ấm thủy tinh, cát trắng. Biển xanh cát trắng chúng hòa nhịp ái ân muôn thuở để cho mình câu cá, nó bán câu bán mồi, có mấy cô mặc bikini bung nước bung nôi ra hầu, có dù che, mây mây ngồi đưa cái giò ra mắt lim dim. Ngồi câu kéo con cá cá này cá thứ đã ngu gì không câu. Lâu lâu thấy thằng kia kéo luôn con dài thòn vậy luôn ngu gì không câu. Cho nên trường hợp đó là mình câu vì tâm tham, nhưng khi giết là giết bằng tâm sân. Nói chung mình sát sanh, mình trộm cướp, mình tà dâm thì trong những trường hợp đó hòa toàn mình lấy cái ảo vọng làm đối tượng. Chính vì ta lấy các ảo vọng làm đối tượng ta Thấy cái phù du là một niềm vui nên ta dấn thân vào nó. Cho nên nếu ai hỏi tại sao mình làm ác quý vị chỉ trả lời đơn giản thôi. Vì lấy cái tâm bậy làm đối tượng thỏa mãn được cái lòng ao ước mong mỏi của mình thế là thiện ác được hình thành. Ví như con nít nó thấy lửa xanh màu đẹp, ở xa nó thấy màu xanh nó chạy đến nó đưa cái tay vô vậy đó làm ác cũng giống vậy, nó cũng được qua giai đoạn hạnh phúc chứ, được chứ. Đó là giai đoạn nào đó là giai đoạn từ chỗ này nó chạy đến chỗ đó. Mà khi nó đưa tay vào rồi nó không hạnh phúc. Thì cái ví dụ này nó cũng gần giống như cái ví dụ kia vậy. Hạnh phúc là cái gì đó rất là cay đắng. Đời chỉ đẹp khi còn dang dở, đời mất vui khi đã vẹn câu thề. Thôi nhất định sống: thuyền tôi chớ đổi, ngàn sao lơ lửng đến ngàn xưa. Khi mà nó tới nhẹ nhàng. Tôi chưa có vợ, tôi chưa có 1 lần vui về tới nơi tới chốn với 1 nhân tình nào hết, toàn năm chiêm bao với tưởng tượng không à. Nhưng mà tôi có biết 1 chuyện đó là nếu có 1 vài lần trong đời tôi nếu mà tôi được thỏa mãn. Tôi được ngủ qua đêm trong vòng tay của một người nào đó thì sáng ngày không biết cái gì nó xảy ra. Mặt mũi nào về nhìn anh em. Mà nếu chuyện đó Phật tử biết, những người thân biết, những người thù biết, những người trong đạo biết, những người ngoại đạo biết. Tôi không có nổi tiếng, lỡ như tôi là người nổi tiếng thì cái chuyện đó ra sao nữa, chết, cho nên đúng là lửa. Thôi nhất định sống: thuyền tôi chớ đổi, ngàn sao lơ lửng đến ngàn xưa. Tôi nhớ hồi đó ông Phạm Duy ông có kể chuyện mà ông quen với tông lang giới ngoài Bắc đó. Con địa chủ của... sau những ngày tháng ông lưu lạc ngoài đó ông yêu người ta. Ông đưa người ta vào địa đàng sau đó ông vọt mất tiêu. Ông chia tay vĩnh viễn cũng nào lòng lắm rồi ông cũng đi. Tiếng gọi của sông hồ ông đi, ông lao vào cuộc kháng chiến dân tộc.

Thô ngữ (ác ngữ) và sân độc

Lấy chúng sanh chế định làm đối tượng. Trộm cắp, nói dối, lường thiệt, phiếm ngữ và tham dục lấy pháp hữu vi và chúng sanh chế định làm đối tượng.

Nếu pháp chân thật mà tu tới nơi tới chốn thì nó cũng là toàn bộ lời Phật ngôn. Phải can đảm nhìn thẳng vào mình. Cái đó khó làm lắm, đừng có lý luận. Trong kinh nói rằng hãy khoan dung với mọi người, hãy khe khắc với chính mình. Hành giả tu thiên chỉ có cách đó mới tiến bộ thôi.

[02/06/2022 - 12:19 - tranngocdieu.nt]

Cái đó là 1 pháp tu chân thật. Như lúc nào mình muốn cái gì lúc nào mình ghét cái gì. Tôi nói toàn bộ áp lực của chúng ta nó chỉ đi ra từ 2 cái feeling ghét và thương mà thôi. Quý vị có đồng ý cái đó không ạ? Do mình không biết nghĩ sâu sắc các pháp cho nên mình mới đi đến cái ngộ nhận. Chính vì mình ngộ nhận cho nên mình mới thương, mới ghét. Chính vì mình có thương, có ghét, có hỷ nộ ái ô đó mới dẫn đến ác tâm sát sanh, trộm cắp, tà dâm, nói dối, uống rượu.

4. Cảm thọ: sát sanh, thô ngữ, sân độc thuộc khổ thọ. Tại sao thuộc khổ thọ? Đây là vấn đề tôi nghĩ rằng nói nhau 1 tuần lễ vẫn chưa hết. Khi mà mình giận ai, khi mà mình hại ai chưa biết người ta đã bị cái đó hay chưa mà chính mình làm mình te tua trước. Mình học vi diệu pháp để mình thăm thăm cái đó. Chứ trước giờ mình không có học mình nói giết người, chửi người ta là mang tội chết luôn đó, cái đồ quỷ sứ, biết được cái đó thấy sợ lắm. Biết đạo rồi, học vi diệu pháp a tỳ đàm thấy trúng cái câu mà mỗi lần mình làm ác hại người ta đúng là ngậm máu phun người mà dơ miệng mình hoặc là cầm than đỏ mà liện người khác không biết có trúng người ta hay không nhưng mà nội mình cầm nhắm nhắm không thì cái bàn tay của mình chỉ còn nước chấm muối tiêu. Cho nên là khi mình

sân hận, mình ác tâm mình hại ai đó thì mình khổ trước rồi. Cho nên Đức Phật nói một cái người thông minh không có làm chuyện hại người hại mình là ở chỗ đó. Trước khi mình hại người ta là mình đã tự mình hại mình trước rồi. Bởi nên người làm ác 2 đời khổ. Đời này và đời sau, hiện tại mình nghĩ mình làm ác á thì lòng đã ăn năng đau khổ hồi hận cắn rứt rồi mà khi chết rồi hoặc là khi mà quả nghiệp nó trở nhãn tiền rồi thì càng đau khổ hơn. Cho nên về cơ bản mình thấy rằng là sát sinh hoặc là ác ngữ tức là chửi rủa và sân độc xét trong 3 thọ, thọ khổ, thọ lạc và phi khổ phi lạc thì nó thuộc về thọ khổ. Mấy cô nhớ trong trường hợp nào thọ kể thành 5, trường hợp nào kể thành 3, trường hợp nào kể thành 2 không nè. Kể thành 2 là thân, thọ tức là những cảm giác khó chịu hoặc dễ chịu của sinh lý. Còn tâm thọ là tất cả những cảm giác dễ chịu, hoặc khó chịu, hoặc vừa vừa không khó chịu không dễ chịu của tâm đó là thọ tính trên 2. Còn thọ tính trên 3 tức là khổ thọ, lạc thọ và xả thọ. Khổ thọ là buồn lo, đau đớn, sợ hãi, khó chịu của thân và của tâm. Lạc thọ là những hạnh phúc, êm ái, sung sướng của thân và tâm. Còn xả thọ tức là 1 trạng thái feeling mà không thuộc về khổ cũng không thuộc về thọ. Thí dụ như con mắt tôi nhìn 1 bức tranh trong cái nhìn đó tạm thời chưa có sướng khổ nhưng mà sau khi tôi nhìn bức tranh đó rồi tôi thấy cái gì? Tôi thấy Mona Lisa của Leonardo de Vinci hoặc là thấy hình của ông Dracula lúc đó cái feeling lúc đó nó mới tới. Nhìn thì chưa có vấn đề mà cái tâm thức của tôi nó diễn ra diễn biến ở trong đó, cái concept đằng sau đó thì mới đi đến quyết định là khổ hay lạc.

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.**

www.toaikhanh.com